

Inom komfortzonen

Livet borde vara en fortgående utveckling, att lära sig nytt, att utmana sig själv.

Arbetsdagarna förväntas uppdatera sina kunskaper och sitt kunnande i arbetsfrågor, man talar om ett livslångt lärande. Inom veterinärmedicinen ökar vår kunskap om läkemedlens och behandlingsmetodernas verkningar hela tiden. Samtidigt utvecklar man helt nya metoder och läkemedel eller i varje fall tar vi i bruk nygamla tekniker från det medicinska fältet

I sig själv är en vetenskapsgrens utveckling en utomordentligt positiv sak: allt flera sjukdomar och allt svårare trauman kan behandlas och patienterna erhåller hjälp. Nya behandlingsmöjligheter hjälper också aktörer med en passionerad inställning till sitt behandlingsarbete att uppfylla sina egna höga kriterier på att lyckas. På en allmän nivå verkar tröskeln för tillräcklig, för att inte säga god, behandling bli allt högre. I dag kan också djurägarna kräva en relativt högklassig behandling och veterinären är inte längre en absolut auktoritet. Det krävs mera än att veterinären anländer på sjukbesök eller att få en tid till mottagningen för att kunderna skall vara nöjda.

För att utveckling skall ske borde man lämna sin egen komfortzon. Man tänker att utmaningar och knepiga fall samt tidvis upplevd påtryckning utvecklar våra kunskaper. Detta är säkert också fallet om aktören besitter resurser och medel att bemöta utmaningen: åtminstone relativt gott om tid till problemlösning, tillgång till bekanta informationskällor, möjligheter till kollegiala diskussioner samt ett intresse och ork att ta sig an problemet. I vardagens värld med begränsade resurser kan komfortzonen krympa och bli snäv oberoende om det rör sig om inre eller yttre resurser.

Praktiken har sina sidor, emedan att lösa utmanande fall skänker sin egen form av tillfredsställelse, en stolthet över att kunna och gott sinnelag över att patienten får hjälp. Men om den tillfredsställelse som eventuellt infinner sig vid dagens slut redan innan arbetsskiftet börjar föregås av en ångest om hurudan den utmaning är som anländer i skepnad av en sjuk hund, katt eller orolig ägare?

Vad händer om överlevnadsstrategin utgörs av tanken att "nog löser sig detta på något sätt – bra eller dåligt, vem bryr sig". Står sanningen att finna i Facebook i ett uttalande min kompis fällde: "Alltid uppmanas man att lämna komfortzonen. Nu är det faktiskt så att tidvis är det bra att bli kvar där, inom zonen man bäst känner till."

Man kan dock försöka utvidga sin egen komfortzon. Därtill ger Veterinärdagarna en utmärkt möjlighet. Förutom djurslagsvisa baspaket har vi i år lagt till en modul God behandlingspraxis, som kunde erbjuda matsäck till att i vardagsarbetet stanna kvar inom komfortzonen med uppdaterade praktikkunskaper. Förhoppningsvis är de stundande Veterinärdagarna också socialt en komfortzon!

Väl mött på Veterinärdagarna år 2012!

Outi Hälli

Ordförande i Finlands veterinärförbunds utbildningsutskott